

FÉNYSGÁR

MEGJELEN
minden hó
1-én és 15-én
Egyes szám
ára 2000 kor.

Evangeliumi hitébresztő és hitmélyítő folyóirat

Szerkeszti Gáncs Aladár ev. lelkész

Laptulajdonos „Fébé” Ev. Diakonissza-Nőegylet

ELŐFIZETÉS
fél évre töb-
bes küldésnél
24000, egyes
pld. 27000 K

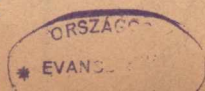
Jöjj!

Olyan rövid kis szócska s mégis olyan nagyjelentőségű, ha olyan-
nak ajkáról hangzik el, akinek szíve szeretettel van tele. Aki sze-
ret, az csak azért hívhat magához, mert valami jót akar veled közölni.
Az édes anya azért hívja magához gyermekét, mert valamire taní-
tani akarja, mert valami baján segíteni akar, mert valami hasznos
munkát akar rábízni, vagy talán csak egyszerűen azért, mert az
ölebe akarja venni, a szívéhez szorítani, hogy így fejezze ki iránta
való szeretetét. Vagy ha ez a „jöjj” néha keményen hangzik, mert az
édes anya dorgálni, fenyíteni akar, akkor is nem a szeretet szólal-
meg benne, mely szükségesnek látja a hibát elkövetett gyermeket
bűnének tudatára és megbánására serkenteni.

Kedves olvasóm, hallottad-e már valaha szíved mélyén ezt a
hívogató szócskát „jöjj”, egy még sokkal nagyobb szeretettel telt szívből
feléd hangzani? Jézusnak, a te Megváltódnak szívéből, ajkáról?
Óh, milyen sokszor fordul elő ez a szó a bibliában, és neked is
szól, mindenkinek szól, mert az Úr Jézus azt mondja: „Jöjjetek én
hozzám mindnyájan...” Ellent tudsz-e állni ennek a hívásnak,
ha egyszer megértetted, hogy az neked szól? Hiszed-e, hogy Jézus
mást akarhat veled, mint jót? Lásd, Ő is tanítani akar, elsősorban is
arra, hogy Őt megismerd, aztán segíteni akar rajtad, a te sok-sok
bajodon, amelyekkel már talán annyiszor fordultál emberekhez és
nem tudtak rajtad segíteni. Dorgálni is akar, hogy oly soká éltél
nála nélkül, nem törődött veled, nem bízta benne, de ha alázatosan
elfogadod ezt a dorgálást, s megbánod bűneidet, oh milyen szere-
tettel ölel keblére, mennyire biztosít bűnbocsátó kegyelméről! S ha
igazán mellé állsz, rá bízod magad, munkát is fog adni, drága, szent
boldogító munkát, azt, hogy másoknak is megmondd, hogy nekik is
szól ez a hívás: „jöjj!”

Óh jöjj mielőbb, óh jöjj még ma!

Vargha Gyuláné.

Elveszti a halált örökre . . .

Ésaiás 25. 8.

Sahliger Ivónak, a híres osztrák művésznak, egy rézkarcára esett a tekintetem egy sebész várószobájában. Közben a betegek jöttek-mentek, egyiknek remény, a másiknak kétségbeesés, a harmadiknak fásultság tükröződött az arcán.

A kép megrendítő volt. Egy fiatal nőt ábrázolt, amint kibomlott hajjal, feldúlt, kétségbeesett arccal, lihegve a kimerültségtől, mindkét karjával egy fehérkabátos orvosba kapaszkodik. Az erőteljes, hatalmas férfi, az orvostudomány megszemélyesítője, minden erejét megfeszítve húzza magához az elernyedő leányt, közben az arcán emberfeletti küzdelem látszik. A szemében már-már a vesztes harcok fájdalma, lemondása tükröződik. Fájdalmas, csüggedő tekintete a lányon keresztül a könyörtelen ellenfélre, a halálra szegődik. A biztos diadaltól felbátorodott halál egyik csontkarját a nő körül fonja, míg a másik csontkéz vaskapocs gyanánt fogja körül az orvos kezét és megbénítja azt. A koponya csontos üregének mély sötétje gúnykacajjal tekint a vesztes, gyenge, tehetetlen ellenfélre és a biztos martalokra, a haldokló leányra.

Megrendítő kép, megrendítő valóság! Hiába minden küzdelem, minden harc. A halál kaszája győz az emberi véges elme felett. A tudás felett győzött a halál!

De igaz ez? Nincs ennek a képnek folytatása is? Nem, ez nem lehet igaz! — A golgotai keresztről egy fényugár vetődött a lelkembe és ennek a sugárnak a fényénél egy csudálatosan szép másik kép lépett a szomorú kép elé. Az áldott orvos közbelép, gyógyító kezét kinyújtja és az Ő általszegzett kezének drága vére meggyógyítja a haldoklót. A halál csontkarjai lehullanak, nincs már hatalma többé. A halál felett győzött az Élet! Nem

kell meghalnunk, vár ránk az örök élet, az örök boldogság, csak fogadjuk el az Úr megmentő, megtartó, üdvözítő kegyelmét. Az Ő drága, értünk hullott vére gyógyír mindenre. „Halál! hol a te fulánkod?” I. Kor. 15, 55.

Az ijesztő, sötét alak eltűnt örökre, nem kell félnünk többé, hisz az Úr Jézus nekünk mondta, hogy: „Aki hisz én bennem, ha meghal is él.” Ján. 11, 25.

Dr. Farkas Mária.

Semmit se tartsunk meg a magunk számára!

I. Móz. 22, 12b.

Isten azt mondja Ábrahámnak: „Most már tudom, hogy istenfélő vagy, és nem kedvezél a te fiadnak, a te egyetlen-egyednek én érettem.”

Kérdezzük meg magunktól, nem kedveztünk-e mi is valaminek, — nem tartottunk-e meg valamit a magunk számára? Mindazok, akikről azt olvassuk a Szentírásban, hogy visszaestek, a döntő órában valamit visszatartottak a maguk számára, valamit nem adtak oda Istennek. Mikor Saul harcban állott Amálekkel, mindent az Úrnak kellett volna szentelnie. Semmit sem lett volna szabad visszatartania, mégis megtette. Megkímélte a legjobbat, azt megtartotta magának. És Saul megítéltetett.

Kanaán eltolgalásakor Ákán visszatartott valamit. Csekélység volt azokhoz a milliókhoz képest, amelyek Istennek adattak, de elég volt ahhoz, hogy méreggég legyen. Ákán megítéltetett. Izraelnek Kanaán egész földjét az Úrnak kellett volna szentelnie, de próbált megalkudni. Átkot szerzett áldás helyett.

Gondolatok Anániásra és Safirára! Péter megkérdezte tőlük: „Ez minden? Valamit vissza akartok tartani a ti Istenetekről!” Valamit vissza akartok tartani a maguk

számára és mégis azt gondolták, hogy Istennek szenteltek lehetnek. Megítéltettek, A Szentírásnak azok a legkomolyabb történetei, amikor Istennek így kell szólania: Ti valamit visszatartotok! Ti valamit megkíméltek! „Megkímélni” — ez a szó valami elnézést fejez ki — igen, — elnézést a saját bűnünkkel szemben! Ez gonosz kímélet, amely megmérgezi egész életünket. Megkímélt-e te is valamit? Nincs-e valamid, amit még nem szolgáltatnál ki? Sokszor nem tudod, mitől vannak a leverettetések, a lehangoltság, a kisértések, az erőtlenség. Itt az oka! Valami megkötöz. Hol Isten a király, hol minden Neki szenteltetett, ott győzelemről győzelemre megyünk. Mikor Isten ad néked valamit: szeretetét, szívét, ő egészen adja, ő semmit nem tart vissza, ő egészen szeret. Ha a mennyet adja néked, úgy egészen adja azt, az egész mennyet, az egész dicsőséget. Ő semmit sem akar visszatartani tőlünk, ezért kívánja a mi egész szívünket. Az a döntő az ilyen Mórija-úton, ha tudjuk, hogy nem tartottunk vissza semmit a magunk számára. Nem szabad így szólanunk: „Ezt és ezt nem adhatom oda — ezt a gyűlöletet valakivel szemben, ezt az érzékenységet, ezt a tervet vagy az állásomat, a családi életemet, a gyermekeimet — ezt nem tudom odaadni. Követni kívánom az Urat, de Neki is meg kell adnia számomra ezt meg ezt.” Ha így van még nálunk, Isten visszavonul és magunkra hagy.

Lohmann E.

Gondolatok.

Aki még törődik azzal, hogy mások mit tartanak felőle, mit beszélnek róla, az ne mondja, hogy ő Jézus követője.

Aki érzékeny, az beteg, mert ha valamely testrészünk beteg, az érzékeny.

Trudel Dorothea.

A szabad madár.

Egy fővárosi kis leány, aki még soha a városon kívül nem volt, vasárnapi iskrolás társaival kirándult a szabadba. Életében most először látott zöld mezőt és erdőt, s fölöttük a kék eget. Örvendezett neki. De amikor egy kis madarat pillantott meg, amelyik vidáman ugrált ágról-ágra, így kiáltott föl: „Oh, szegény kis madár.” Társai megkérdezték, miért sajnálja a kis madarat, s a leánya így válaszolt: „Hiszen nincs szegénynek kalitkája.” Így szoktak hozzá az emberek, akik egymást csak kalitkákban látják, a bűnnek különböző, néha nagyon fényes és ragyogó kalitkáihoz, s nem tudják, milyen boldog az ember, ha Jézus megszabadítja a földnek és a bűnnek kalitkájából és a magává teszi, szabaddá teszi. Valjon szabad vagy-e te már? Vagy még rabja vagy, a bűnnek, rabszolgája a világnak? Őh, akkor kiáltás ahoz, aki minden láncot szét tud tépni: „Uram, segíts!” Engedd, hogy Jézus megszabadítson, s akkor igazán szabad leszel.

Isten Igéje ezt mondja: „Ha a Fiú megszabadít titeket, valósággal szabadok lesztek.” Ján. 8:36.

Nem bízatsz sem a megtérésedben, sem a megszentelődésben való előrehaladásodban. Az igazán megtérték, az igazán megszenteltek egyes egyedül csak az Úr Jézusra, az örök kösziklára építenek. Ő benne nyugodhatsz örökön örökké.

A legjobb nevelés.

Stuhrmann lelkész írja: Soha sem felejtetem el azt a szót, melyet egyszer egy kedves öreg keresztyén nőtől hallottam, akinek egész csapat pompás fia és leánya volt, igazán isteni családja, valamennyi boldog házasságban élő, hívő keresztyén ember. Mikor tréfásan azt kérdeztem tőle, hogy tudott ilyen csodálatos munkát végezni, hogy gyermekeiben csak örömet találhatja, akkor egy kis ideig rám nézett, s aztán boldog, csendes mosollyal, mely kedves öreg arcát oly csodálatosan széppé tette, mintha mennyei dicsfény öntötte volna el, így válaszolt: „Nem én tudtam elvégezni, hanem Isten.” S gyermekeire mutatva, akik hálás szívek csókolják meg a hervadt anyai kezeket, így folytatja: „Valamennyit úgy imádkoztam oda Istenhez. Ez ugyan nem könnyű, mert minden munka könnyebb az imádkozásnál, de ez az egyetlen út, amelyen a nevelésben tartós eredményt érhetünk el.”

Fuss a cél elébe!

Föl magasra a fejet,
Isten harcoss népe!
Zengj dicsérő éneket,
Fuss a cél elébe!

Bár az út olykor nehéz,
Sok tövissel telve,
Int a cél, — s vezetni kész
Istened kegyelme.

Hogyha üldöz a világ,
S rád borúl az éjjel,
Égi tűz ragyog le rád,
S hinti fényit széjjel.

Föl magasra a fejet,
Isten harcoss népe!
Győzelem vár s int neked,
Fuss a cél elébe!

Ford. Vargha Gyuláné.

Egy akarattal reá rohanának!

Ap. csel. 7, 57c.

Észak-Indiában, Beludzsisztánban az egyik benszülött megismerte az Üdvözítőt és elhatározta, hogy törzsének beszélni fog az Úr Jézusról. Társai azonban mit sem akartak tudni az új vallásról. „Hallgass!” kiáltottak reá. Ő azonban álhatatosan folytatta.

Megragadták és levágták egyik kezét. Ez sem félemlítette meg. Tovább beszélt arról, hogy mit cselekedett Jézus az ő lelkével. Levágták a másik kezét is, de ő tovább imádkozott és prédikált, úgy mint azelőtt. Később levágták az egyik fülét, azután a másikat, majd az orrát — de nem értek el vele semmit. Végre levágták a fejét. Ez használt.

Most el kellett hallgatnia. Az Üdvözítő ellenségei azonban céljukat nem érték el így sem, mert ennek a férfiúnak hűsége és bátorsága olyan bizonyosságot tettek az Üdvözítőről, hogy a törzs tagjai közül többen mindjárt átadták szívüket az Úr Jézusnak.

Méne az ő útján örömmel...

Ap. csel. 8, 39d.

Bongiliban (Afrika) egy fiatal benszülött megtért az Üdvözítőhöz. A misszionáriusnak jó segítségévé vált. Sajnos azonban nemsokára megbetegedett és meghalt. Haldoklása közben is vidáman énekelt. Pogány társai, amikor ezt hallották, halkán így szóltak egymáshoz: „Ilyet még nem láttunk.” Megkérdezték tőle: „Nincsenek fájdalmaid?” — „De igen, testemben nagy fájdalmaim vannak; szívemben mégis nagy az öröm,” felelte.

Az, hogy haldokolva énekelni tudott és minden fájdalma mellett ily nagy volt az öröme, olyan mély benyomást tett az egyik pogányra, hogy elment a misszionáriushoz és azt mondta neki: „Azt a vallást, amellyel Mongambi még halálában is tudott énekelni, én is követni akarom.”

---

*Kézvel festett falimondások,
biblia-jelzők, levelezőlapok,
selyem jelzők, kereszttek;*

*faégetéses mondások,
faliképek, dísz tárgyak stb.*

melyek a diakonissza-testvérek munkái,
kaphatók és megrendelhetők az anyaházban Piliscsaba—Klotildtelep.

---

*Hitébresztő és hitmélyítő
könyvek, füzetek, iratkák,
gyermektörténetek,
továbbá*

Bibliák, énekeskönyvek stb.

az anyaház iratterjesztésénél nagy választékban kaphatók. Megrendeléseket postai szállítással teljesítünk.

Kiadóhivatal: Piliscsaba—Klotildtelep.

A kiadásért felelős: Pauer Irma, diakonissza főnöknő.
„Fébé” Ev. Diakonissza Anyaház Nyomdájának
nyomása, Piliscsaba — Klotildtelepen.
Felelős vezető: Fekete Géza.

Tudakozzátok az Írásokat!

Vezérfonal a Biblia olvasásához.

Febr. 15. Ján. 11:20—29. Ezen részlet ez Lázár föltámasztásának történetéből. Márthával és Máriával találkozunk ismét. Mártha itt is a fűgőbb, elébe megy Jézusnak, míg Mária otthon ül. De Mártha itt már nem csak szolgálatkészségéről, hanem hitéről is bizonytságot tesz. S akinek van, annak több is adatik. Jézus erősíti, mélyíti Mártha hitét. S a csendes, gondolkozó Mária is sietve jön, mihelyt hallja, hogy Jézus hívja. Boldog, aki Jézus hívását meghallja és siet neki engedelmeskedni.

Febr. 16. Zsolt. 81. Az Isten által rendelt ünnepeknek azokra a nagy cselekedetekre kellett emlékeztetniök Izrael népét, amelyeket Isten cselekedett velök, mint amilyen pl. az Egyiptomból való kiszabadulás volt. A mi ünnepeink is emlékeztető jelek. Krisztus földrejövetele, halála, feltámadása azok a nagy cselekedetei Istennek, melyekre emlékeztetnek. De elég-e a pusztá emlékezés, ha azért mi is úgy teszünk, mint Izraeli népe, amely nem hallgatott Istenének szavára és nem engedelmeskedett annak? Pedig milyen felséges ígéretei vannak kövte Isten népének engedelmességéhez! (14—17. v.) Legyünk engedelmesek!

Febr. 17. Luk. 12:13—31. Ennek a gazdag embernek a példázata a legvilágosabb bizonyítéka annak, hogy Isten szemében nem csak az a bűn, amit az emberek is bűnnek neveznek: lopás, rablás, gyilkosság, hanem bűn az is, ha valaki csak a földi dolgokkal törődik s nem gondol a lelkiekre. Az ilyen ember vagy önző és feluvalkodott a maga gazdagságában, vagy aggodalmaskodó, irigykedő, elégedetlen a maga szegénységében. Keresd az Isten országát, keresd lelkednek üdvösségét, keresd Isten akaratát, s akkor meg fogod találni a helyes álláspontot a földi dolgokkal szemben. S vagyondod nem lesz sem tulságosan sok, mert lesz, akivel megoszod, sem tulságosan kevés, mert mennyei Atyád gondoskodik rólad.

Febr. 18. Luk. 12:32—48. Az Úr az ő eljövételéről szóló példázatot nem mondhatja mindenkinek, mert aki még nem nyitotta meg a fülét a megtérésre hívó szó előtt, annak még nincs érzéke ezt a beszédet meghallani. Tanítványainak, sáfárainak beszéli azt az Úr, Azok közé tartozol-e? S hű sáfár vagy-e? Ha ma jönne el az Úr, munkában találna-e? Jól figyeld meg ennek a résznek minden egyes sorát, s engedd, hogy az íge napfényre hozza szivednek minden gondolatát.

Febr. 19. Luk. 12:49—59. Jézus nem álbékességet hozott a földre, hanem igazi békességet. De a bűnös ember szívébe

csak akkor költözhetik be az igazi békeség, ha harcot indít a bűn ellen. A magunk bűne ellen úgy indítjuk meg a harcot, ha engedünk a Szent-Lélek munkájának, a másoké ellen pedig úgy, ha hűséges bizonytságtevőkké leszünk. A bűn sem itt, sem amott nem fogja magát szó nélkül legyőzni hagyni. De aki mindvégig megáll, győz. S azok is, akik ellene támadtak, vagy meggyőzetnek, vagy ítéletet vonnak a maguk fejére. De a hű bizonytságtévő megmenekül. (Ez. 33:9.)

Febr. 20. Luk. 13:1—9. A hitetleneknek tömeges pusztulása nagy ítéletek által nem azt jelenti, hogy aki nem így pusztul el, az ártatlan. Egy-egy nagy földrend, tűzvész, háború, csak intő jel arra, hogy Isten haragja nyugszik a bűnös emberen és pedig minden emberen, aki meg nem tér. (5. v.) Isten kegyelme sokáig vár, de a sokáig ellenállóra egyszer mégis csak elérkezik az ítélet órája. S ki tudja nem ma lesz-e az? Szól ez a hitetleneknek is, de szól Isten gyermekeinek is, hogy nagyobb hűséggel, több mentő szeretettel igyekezzenek a lelkek után járni, s őket a szabadtól Jézushoz vezetni.

Febr. 21. Luk. 13:10—21. Mi a szombatnak az igazi megünneplése? A farizeusi, betűhöz való ragaszkodás-é, vagy a jézusi irgalom és szeretet gyakorlása? A törvény haragot nemz (Róm. 4:15.), az irgalmasság pedig hitet ébreszt. Jézus irgalmassága felébresztette a beteg asszonyban a hitet, úgyhogy a hitnek erejében képes volt meggörbéd testét kiegyenesíteni és Istent dicsőíteni. S Jézus irgalmasságának cselekedete sokak szívébe hintette el a hitnek magvát, mely az Isten országának kezdete, s hivatva van arra, hogy kis magból nagy fává növekedjék, s kovász gyanánt hassa át az élettelen tömegeket.

Febr. 22. Márk 10:35—45. Szeretnél egykor részese lenni annak a dicsőségnek, amelyet Jézus szerzett meg számodra a mennyek országában? Akkor légy részese annak a megaláztatásnak, melyen ő keresztülment, annak a szolgálatnak, amelyet ő végzett. Az ő útja a Golgothán át vitt a dicsőségbe, a te útad is csak Golgothán keresztül vihet. A te szolgálatod is csak úgy lesz igazi szolgálat, ha nem csak idődnék, vagy pénzednek egy részét szenteled erre a szolgálatra, hanem önmagadat, egészen. Ha így adod át magadat Uradnak, szolgálatod helyét és módját ő fogja meghatározni.

Febr. 23. Zsolt. 84. Mennyire vágyakozik a zsolttáró az Úrnak hajléka, az Úrnak tornácai felé. De ez a vágyakozás nem pusztán azt a földi szemmel látható

hajlékot illeti, amelyben a zsidó nép a maga istentiszteleteit tartotta, hanem azt a lelki hajlékot, azt a szent helyet, ahol a lélek találkozik a maga Úrral és Istenével. Jó dolog, ha te vágyakozol a gyülekezetbe, az igehirdetés helyére, a testvéri közösségbe, de még jobb dolog, ha ott is az Úrral való találkozást a legfőbb vágyad, s ha azt a Vele való találkozást bárhol meg tudod találni, a magányban is, a mindennapi munkában is; ha szüntelen az Úrral tudsz lenni.

Febr. 24. Luk. 13:22—35. Isten kegyelme mindenki számára megnyitotta a szoros kaput, amely az életre vezet, de a kegyelem idejét el is lehet mulasztani, hosszas halogatással, ellenállással. Jézus ma is tárt karokkal várja mindazokat, akik még távol vannak ötöle, össze akarja gyűjteni őket, mint a tyúk a kis csibéit szárnyai alá, s milyen fájdalom neki, ha nem jönnek hívó szavára azok, akikért annyit szenvedett, akikért el kellett vesztenie életét a golgothai kereszten. Ott vagy-e már az ő mentő szárnyai alatt?

Febr. 25. Luk. 14:1—11. Semmi sem olyan nagy akadály az Isten országába való belépésben, mint a kevelység. Aki magasan hordja a fejét, nem tud bemenni a szoros és alacsony kapun. Bűneink terhet sem vihetjük be, mert a kapu szűk. Le kell őket raknunk, meg kell magunkat aláznunk. Az alázatosokat Isten a maga idejében felmagasztalja és megdicsőíti, de akik dicsőséget keresnek a maguk számára, azok meg fognak aláztatni.

Febr. 26. Luk. 14:12—24. Az emberek ezerféle kifogásuk van, mikor megtérésre hívjuk fel őket. Lelkük a földiek csügg, azokhoz van hozzátapadva, s félnek, hogy valamit vesztenek, ha Jézus mellé állanak. Pedig ha tudnák, hogy milyen gazdaggá lesz a szegény, milyen éppé a nyomorék, milyen látóvá a vak, ha enged a hívásnak s elfogadja a Jézus által kínált drága javakat. Oh boldog koldusok, csonkabonkák, megvetett, lenézett bűnösök, akik helyet foglalnak az ő asztalánál! Oh saj-

nálatraméltó hivatalosok, önmagukkal megelégedett kitűnő, vallásos, kegyes emberek, akik nem Jézusban keresik az üdvösséget! Melyik csoporthoz vágyol tartozni?

Febr. 27. Luk. 14:25—35. Milyen nagy különbség van a Jézus hívogatása s a sátn hívogatása között. A sátn csupa szépet és jót ígér, s így viszi bele az emberi lelkeket a csalódásba, sokszor a kétségbeesésbe. Az Úr Jézus rámutat azokra a nehézségekre is, amelyek az ő követésével járnak, s nyíltan megmondja, hogy őt félig-meddig követni nem lehet. Mindennel le kell számolni annak, aki Jézust követni akarja, egész szívet, egész életet kell neki adni, nem lehet elkerülni a keresztet. De a kereszthalált feltámadás és dicsőség követte Jézusnál is, az követi nálnak is.

Febr. 28. Luk. 15:1—10. Tehát vannak igaz emberek is, akiknek nincs szükség megtérésre? Kérdi talán valaki Jézus szavait olvasva. (7. v.) Figyeld meg jól, kedves olvasóm az 1. és 2. verset, s megtalálod ennek a mondásnak az értelmét. Az Úr Jézus a fizetésokat nevezti itt „igaz”-aknak, mert ők annak tartották magukat, s azt vallották, hogy nekik nincs szükség megtérésre. A farizeusi lelkek sohasem fognak örvendezni a menny angyalai, de a megtérő bűnösökön igen. Az Úr Jézus ilyen eltévelyedett, de vágyakozó lelkeket keres.

Márc. 1. Máté 4:1—11. Sátn az Úr Jézust is épen azokon a pontokon kísértette meg, amelyeken az embereket is megkísérti. Testi, anyagi vágyainak ígér ki-elégítést, majd szellemi erejének az Isten felsőbbtsége alói való kivonására csábítja, végül pedig az emberek fölött való hatalmat és uralkodást kínál neki. De Jézus egyik ponton sem sebezhető. S mindenütt az Isten ígéje az a fegyver, mellyel legyőzi a sátnat. Tudd meg, hogy bármely ponton támad téged a sátn, az Úr Jézus a te számodra is kivívta a győzelmet. Csak fogadd el hittel s nem ártat neked az ördög.

Vargha Gyuláné.

A burgonya-bokor.

Sok idősebb keresztyéennek, — aki már évekre tekinthet vissza keresztyén életében — lelkítapasztalata kifejezhető avval az egyszerű hasonlattal, amelyet a burgonya-bokor állít elénk. Ez két részből áll, a külső, látható szárból, s az elrejtett gyökérből, amelyen a burgonyák függnek. Eleinte a külső szár növekszik, zöldül és virágaival szép látványt nyújt. A földbe rejtett rész ekkor még kicsiny, bár szintén fejlődőben van. Később a szár elkezd fonnyadni, s mindig jobban elhervad, elveszti egész alakját és szépségét. De épen akkor érzékel el az az idő, mikor a belső,

elrejtett gyümölcs megérik és élvezhetővé válik. Így következik be a keresztyén életében is a vidám növekedés és örvendező munkálkodás után sokszor egy látszólagos alábbszállás. Mi okozza ezt? Az ilyen keresztyén csődöt mondott a maga emberi buzgalomban, megtanulta azt, hogy ő semmi s nem is akar többé valaminek látszani. Csak az az óhaja, hogy az Istenben való csendes élet és elrejtett közösség növekedjék, hogy elmondhassa Pál apostollal: „Ha a mi külső emberünk megromol is, a belső mindazáltal napról-napra újul.” II. Kor. 4:16.